

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **N. N. T.**, zastoupeného Mgr. Ivanem Courtonem, advokátem se sídlem Moskevská 450/38, Praha 10, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2015, č. j. CPR-20132-2/ČJ-2014-930310-V242, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) T T D**, **II) N Q A N**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2016, č. j. 32 A 26/2015 – 58,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2016, č. j. 32 A 26/2015 – 58, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 2. 2. 2015, č. j. CPR-20132-2/ČJ-2014-930310-V242, a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru cizinecké policie, ze dne 17. 10. 2014, č. j. KRPJ-52289/ČJ-2013-160022-SV **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 12.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ivana Courtona, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Při pobytové kontrole v obci Luka nad Jihlavou dne 22. 5. 2013 pojala hlídka Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie (správní orgán

prvního stupně) podezření, že se žalobce nachází na území České republiky neoprávněně. Z toho důvodu bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění.

[2] Rozhodnutím ze dne 17. 10. 2014, č. j. KRPJ-52289/ČJ-2013-160022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 1 roku, její počátek byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalovaná žalobcovo následné odvolání zamítla a rozhodnutí o správním vyhoštění potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí o odvolání brojil žalobce u Krajského soudu v Brně. Ten žalobu jako nedůvodnou zamítl. Předně podrobil kritice způsob vedení správního spisu, zároveň však konstatoval, že tyto nedostatky nevedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí či k jeho rozporu s podklady a zjištěními.

[4] Dále soud přehledně zrekapituloval stěžovatelův pobyt na území České republiky z hlediska jednotlivých pobytových oprávnění. Uvedl, že poslední výjezdní příkaz uložený žalobci pozbyl platnosti 27. 5. 2011. Od tohoto dne do pobytové kontroly 22. 5. 2013 pobýval na území bez platného povolení. Podáním žádosti ze dne 23. 2. 2011 o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobci nevznikla fikce pobytu, vyplývající z ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neboť tato fikce se vztahuje toliko na žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) a nikoliv písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[5] Poté se soud zabýval přiměřeností správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Žalobce totiž namítal, že uzavřel dne 24. 9. 2012 manželství s vietnamskou občankou, která má na území České republiky povolený trvalý pobyt a 9. 12. 2013 se jim narodila dcera. Krajský soud s poukazem na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a ESLP zdůraznil, že žalobce uzavřel manželství a budoval svůj rodinný život v době, kdy si již měl být vědom nelegálnosti svého pobytu na území. Z toho důvodu nemohl spoléhat na to, že bude moci na území České republiky pobývat trvale. Skutečnost, že zázemí pro rodinný život bylo budováno i přesto, že dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom zcela zásadní. V takových případech může vyhoštění cizince představovat porušení článku 8 Úmluvy pouze ve výjimečných případech. Existenci takovýchto výjimečných okolností na straně žalobce soud však neshledal.

[6] Nadto soud konstatoval, že ani nucené vycestování žalobce nemusí nutně znamenat odloučení žalobce od jeho rodiny. Rodinné soužití žalobce a jeho rodiny může být obnoveno jinde, například v domovském státě, kde mají oba zbývající části svých rodin. Jeho manželce, pokud se rozhodne jej následovat, nic nebrání v návratu i s jejich dcerou do země původu. Nepřítomnost žalobce v zemi jeho původu nebyla natolik dlouhá, aby se nemohl znovu integrovat do tamního sociálního a kulturního prostředí, a to mj. s přihlédnutím ke skutečnosti, že se za dobu pobytu na území ČR příslušníkům svého národa zcela neodcizil, když se nadále pohybuje ve vietnamské komunitě. Soud provedl při

jednání dokazování, z něhož plyne, že dcera žalobce má na území ČR povolen od 9. 11. 2015 trvalý pobyt. Tato skutečnost však nastala až po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalovaný ani soud nemohl proto tuto skutečnost zohlednit.

[7] Soud také zvažoval soulad rozhodnutí s Úmluvou o právech dítěte vzhledem k zájmům nezletilé dcery žalobce. Dospěl k závěru, že s ohledem na rok narození nenavštěvovala na území ČR žádná předškolní zařízení a péče o ni zajišťují především rodiče. Dosavadní téměř zanedbatelná míra integrace dcery žalobce na území České republiky proto nevylučuje její návrat do Vietnamu.

[8] S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života důvodnou.

[9] K namítané nepřiměřené délce správních řízení soud uvedl, že tato řízení skutečně byla poměrně zdlouhavá. Zároveň však konstatoval, že zákon o pobytu cizinců nestanoví žádnou lhůtu, po jejímž uplynutí by zanikla možnost správního orgánu rozhodnout o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu či uložit správní vyhoštění. Pro jednání správních orgánů platí obecná zásada povinnosti vyřídit věc bez zbytečných průtahů, přičemž mechanismem bránícím porušování této povinnosti jsou ustanovení o ochraně proti nečinnosti podle ustanovení § 80 správního řádu. Pokud se žalobce cítil průtahy v řízení dotčen na svých právech, měl možnost využít opatření proti nečinnosti ve smyslu tohoto ustanovení, popřípadě podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. Ze správního spisu však nevyplývá, že by žalobce této možnosti využil. Délka řízení sama o sobě není důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost.

II. Kasační stížnost

[10] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[11] Stěžejní kasační námitkou je zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, které správní vyhoštění dle něj představuje. Stěžovatel uvádí, že pobývá na území České republiky nepřetržitě již téměř deset let, v této době se zde oženil a založil rodinu. O tom, že se nejedná o formální svazek, svědčí i výsledky šetření provedených v obci, kde stěžovatel se ženou a dcerou žije. Navíc je všeobecně známou praxí Vietnamu, který neumožňuje opětovné vycestování občanům, kteří jsou navraceni z důvodu vyhoštění. Lze očekávat, že vyhoštěním stěžovatele dojde k rozpadu celé rodiny, a to zejména proto, že jedná možnost pro její zachování spočívá v přistoupení k naprosto nepřiměřenému požadavku na manželku s dcerou, které by musely opustit Česku republiku, kde mají silné vazby a kde pobývají podstatnou část svého života. Manželka stěžovatele je navíc v současnosti těhotná, což stěžovatel dokládá lékařskou zprávou.

[12] Dále stěžovatel poukazuje na skutečnost, že v České republice vede bezúhonný život, jeho jediným proviněním je pobyt na území bez platného povolení. Do této situace

se přitom dostal v důsledku roční nezákonné vazby, kvůli níž nebyl schopen vyřídit potřebné náležitosti k prodloužení povolení k pobytu. Na stěžovatelově situaci se podílela i délka následných řízení, která stěžovatel k legalizaci svého pobytu na území vedl. Je nemorální, aby veřejné orgány sankcionovaly stěžovatele tehdy, kdy vůči němu samy své zákonné povinnosti neplní a porušují jeho základní lidská práva.

[13] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel podotýká, že pokud správní orgány nevedly spis v souladu s § 17 správního řádu, jak uvedl krajský soud, porušily svoji zákonnou povinnost. Ve věci tedy nejsou prokázány základní okolnosti podstatné pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Skutková podstata, z níž soud vycházel, proto nemá oporu ve spisech.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není opodstatněné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Stěžovatel zejména namítá, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Při přezkumu tohoto zásahu je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, § 69; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, § 106).

[17] Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného

pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; z judikatury ESLP zejména *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).

[18] Ke kritériím týkajícím se soukromého a rodinného života stěžovatele je třeba uvést, že jeho manželka má na území České republiky povolený trvalý pobyt, dcera měla v době rozhodování správních orgánů o trvalý pobyt zažádáno a získala jej až 9. 11. 2015, tedy po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, proto k této skutečnosti krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. nepřihlížel. Soud totiž při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z téhož důvodu nemohl ani Nejvyšší správní soud přihlížet ke skutečnosti namítané až v kasační stížnosti, že stěžovatel s manželkou v současnosti čeká druhé dítě.

[19] Dcera stěžovatele se narodila 9. 12. 2013. Je pravda, že stěžovatel založil a rozvíjel svůj rodinný život až v době svého nelegálního pobytu. Nejvyšší správní soud však musí zdůraznit, že v případech týkajících se dětí hrají při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného života zcela zásadní roli jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, 6. 7. 2010, stížnost č. 41615/07, § 135). ESLP v minulosti již shledal porušení čl. 8 Úmluvy v situaci, kdy vnitrostátní orgány nepřikládaly dostatečnou váhu nejlepším zájmům dítěte (viz např. *Nunez proti Norsku*, cit. výše, § 84). Zejména pokud je manželka vyhošťované osoby zaměstnána či podniká a zajišťuje rodinu po finanční stránce, je třeba zajistit dostatečnou péči o vychovávané děti. Nelze také odhlédnout od neodmyslitelného psychického tlaku, který na stěžovatelovu rodinu celé řízení o jeho správním vyhoštění vytváří (srov. *Jeunesse proti Nizozemsku*, cit. výše, § 119).

[20] Soukromý a rodinný život stěžovatele by byl v případě realizace správního vyhoštění narušen v podstatné míře. V této konkrétní věci je třeba vzít na zřetel vysokou důležitost a zásadní omezení nejlepších zájmů stěžovatelova dítěte. K tomu je nutno připočítat výše uvedený psychický tlak, kterému celá rodina čelí. Míra uspokojení protichůdného zájmu na ochraně veřejného pořádku by však vzhledem k tomu, že je správní vyhoštění uloženo pouze na dobu jednoho roku, byla velmi nízká. S ohledem na okolnosti této věci Nejvyšší správní soud považuje za sporné, zda je daný zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec schopný sledovaného legitimního cíle dosáhnout. Stěžovatel se sice dopustil protiprávního jednání na území České republiky v podobě pobytu bez platného víza, což nelze jakkoliv bagatelizovat, avšak kromě toho zde vede bezúhonný život. Právě s ohledem na tuto skutečnost a se zřetelem na nejlepší zájmy jeho dítěte, by podle Nejvyššího správního soudu nebyla dosažena spravedlivá rovnováha mezi ochranou rodinného života stěžovatele a ochranou protichůdného veřejného zájmu na jeho vyhoštění. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že je tato kasační námitka důvodná, protože uložené správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatele. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců proto rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele nemělo být vydáno.

[21] Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že závěr o nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele vychází

z konkrétních skutkových okolností této věci. Nelze jej zobecňovat v tom smyslu, že by rodinný život a nejlepší zájmy dětí měly vždy paušálně převážet nad veřejným zájmem na vyhoštění konkrétní osoby. V každém konkrétním případě je naopak nutné vycházet z výše uvedeného desatera kritérií, které dovodil ve své judikatuře ESLP. Jejich hodnocení může na odlišném skutkovém základě vést k opačným závěrům, než ke kterým se ve věci stěžovatele přiklonil Nejvyšší správní soud.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá také nesprávnost postupu správních orgánů v řízeních o jeho pobytových oprávněních, zejména poukazuje na překvapivost rozhodnutí ze dne 6. 11. 2008, č. j. CPPH-000728/CI-2008-60, kterým byla zamítnuta jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Tyto námitky jsou v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o správním vyhoštění nedůvodné, zcela se totiž míjí s předmětem tohoto řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22 dospěl k závěru, že „v řízení o přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele uloženého z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze podrobit přezkumu předcházející rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu. I přes vzájemnou obsahovou návaznost se tato rozhodnutí vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání jsou prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním je vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (§ 65 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s.). Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu bylo doručeno pouze ustanovenému opatrovníkovi stěžovatele, a nelze tedy vyloučit, že se stěžovatel o jeho vydání fakticky nedozvěděl, a to až do doby zahájení řízení o správním vyhoštění, a na území České republiky tak do té doby pobýval neoprávněně bez vlastního vědomí.“

[23] Tento závěr je aplikovatelný i na nyní projednávanou věc. Měl-li stěžovatel pochybnosti o postupu správních orgánů v jiných řízeních, bylo na něm, aby se tomuto postupu bránil odvoláními, resp. žalobami ve správním soudnictví.

[24] Stejně tak je nedůvodná námitka týkající se nedostatků ve vedení správního spisu a délky řízení o správním vyhoštění. Vůči vedení správního spisu neměl stěžovatel v žalobě žádné námitky, proto je tato námitka v řízení o kasační stížnosti nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Na tyto nedostatky poukázal krajský soud ze své vlastní iniciativy, přičemž sám uzavřel, že nejsou takového charakteru, že by kvůli nim bylo nutné rozhodnutí zrušit. Námitku týkající se délky správního řízení zodpověděl krajský soud rovněž dostatečně (srov. bod 9 tohoto rozsudku). Délka řízení sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, stěžovatel měl k dispozici prostředky, jak se průtahům bránit.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na shora uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám

rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně. Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu přitom není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namíste pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[26] V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jsou dány důvody k postupu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně totiž nemůže obstát z obdobných důvodů jako rozsudek krajského soudu. Žalovaná a správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávně vypořádaly s otázkou přiměřenosti správního vyhoštění jako zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. budou správní orgány při dalším rozhodování ve věci vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu (k možnosti obdobného postupu srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 As 78/2012 – 35, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 - 42). Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že tento rozsudek nevytváří překážku pro případné nové rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, pokud se v budoucnu dopustí protiprávního jednání, díky kterému již při hodnocení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života převáží veřejný zájem na jeho vyhoštění.

[27] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení stěžovatele tvoří mimosmluvní odměna jeho zástupce podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Nejvyšší správní soud proto přiznal stěžovateli částku 3.100 Kč za tři úkony právní služby, spočívající v podání žaloby, účasti na jednání před soudem a podání kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Dále přiznal třikrát částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenou (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože advokát stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést podle zvláštního zákona z odměny za zastupování a náhrad, a to o 2.142 Kč. Celková náhrada nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti tedy činí 12.342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci na účet advokáta Mgr. Ivana Courtona do 30 dnů od právní moci rozsudku.

[28] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřiznal nárokové náklady za převzetí věci. K převzetí věci v řízení o kasační stížnosti také nedošlo, protože ze spisu vyplývá, že Mgr. Ivan Courton stěžovatele zastupoval již v řízení před krajským soudem. Z obdobného důvodu ostatně Nejvyšší správní soud nepřiznává stěžovateli mimosmluvní odměnu jeho zástupce v řízení před krajským soudem, protože ze spisového materiálu vyplývá, že ho zastupoval již ve správním řízení. Nepřebíral proto novou věc, která by vyžadovala jeho přípravu za účelem seznámení se s ní.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2017

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu